

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแก้ปัญหาเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิตในสังคมมนุษย์ ซึ่งจะต้องใช้การคิดเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ทักษะกระบวนการแก้ปัญหาจะทำให้คนเราสามารถเผชิญกับภาวะสังคมที่เคร่งเครียดได้อย่างเข้มแข็ง ทักษะกระบวนการแก้ปัญหาจึงมิใช่เป็นเพียงรู้จักคิดและรู้จักการใช้สมองหรือเป็นทักษะที่มุ่งพัฒนาสติปัญญาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาทัศนคติ วิธีคิด ค่านิยม ความรู้ความเข้าใจสภาพการณ์ของสังคมได้อีกด้วย (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, 2542)

การแก้ปัญหามีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้น จะพบว่า บทบาทของครูในยุคใหม่ที่สำคัญประการหนึ่งคือ การสอนให้นักเรียนมีความเก่ง เก่งคิด เก่งทำงานเป็นทีม เก่งแก้ไขปัญหา โดยสอนให้นักเรียนรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยวิธีคิด เนื่องจากระบบการจัดกระบวนการเรียนรู้เปลี่ยนไปเป็นรูปแบบการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 แนวทางการจัดการศึกษาที่กำหนดว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด” และในมาตรา 22 ในข้อที่ 2 ที่กำหนดว่า “ฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา” บทบาทการสอนของครูจึงต้องเน้นการกระตุ้น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและจัดการ (สภากาการศึกษา, 2548, หน้า 70) และในมาตรฐานการศึกษาเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพภายนอก (องค์การมหาชน) กำหนดไว้ในมาตรฐานที่ 18 สถานศึกษามีการจัดกิจกรรมและการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตัวบ่งชี้ที่ 2 มีการจัดการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้คิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาและตัดสินใจ (สำนักรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2546, หน้า 55) ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและมีความยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ อยู่ตลอดเวลา การที่บุคคลจะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหา

ซึ่งความสามารถในการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ เกิดขึ้นจากบุคคลที่ได้รับการฝึกฝนจนเกิดทักษะหรือประสบการณ์ในการแก้ปัญหา โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการฝึกฝนบุคคล เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีที่มีคุณภาพของสังคมและสามารถดำเนินชีวิตในสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นหน้าที่ของครูจึงมิใช่เพียง แต่สอนเฉพาะความรู้ในเนื้อหาวิชาเท่านั้น แต่ยังมี ความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดและมีทักษะ ในการคิดที่ถูกต้อง ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่เด็กนักเรียนควรจะได้รับ การปลูกฝังฝึกฝน เพราะจะส่งผลต่อพัฒนาการ ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ และสังคม ครูนับว่าเป็น ผู้ที่สำคัญ และอยู่ใกล้ชิดที่จะได้ส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ต่างๆ อย่างสม่ำเสมอเพื่อเป็นพื้นฐานในการคิดอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาเพราะความสามารถในการ แก้ปัญหาจัดว่าเป็นขั้นสูงสุดของการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาใน ชีวิตประจำวันต่อไปได้ (ยุคา รักไทย และธนิกานต์ มาฆะศิริรานนท์, 2544, หน้า 48)

จากความสำคัญของการแก้ปัญหาดังกล่าว รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายในการจัดการศึกษาทุกระดับโดยมุ่งผู้เรียนคิดเป็นทำเป็นแก้ปัญหาได้ แต่จากสภาพการณ์ปัจจุบันพบว่า เด็กไทย โดยเฉพาะนักเรียนในชั้นประถมศึกษาขนาดทักษะในการแก้ปัญหา ดังปรากฏ ตามผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีร่วมกับ กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง “การวิจัยประสิทธิภาพของโรงเรียน ประถมศึกษา” พบว่า นักเรียนส่วนมากยังมีจุดบกพร่องด้านทักษะในการแก้ปัญหา (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2547, หน้า 2) ดังนั้น กระบวนการแก้ปัญหาก็เป็นสิ่งสำคัญและ จำเป็นที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้และเข้าใจ สามารถคิดเป็นและแก้ปัญหาได้ เพื่อจะได้นำ กระบวนการนี้ไปใช้ในการแก้ปัญหามิในชีวิตประจำวันต่อไป เพราะการได้ฝึกแก้ปัญหาก็จะช่วยให้ ผู้เรียนรู้จักคิด มีระเบียบขั้นตอนการคิด รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลและรู้จักตัดสินใจอย่างฉลาด

การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียน ครูควรคำนึงถึงเวลา โดยให้เวลา มากพอในการแก้ปัญหา คำนึงถึงพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมกระบวนการ แก้ปัญหา ให้กำลังใจและกระตุ้นให้นักเรียนได้คิด สรรหาวิธีการสอนและการวัดผลและประเมินผล ในการแก้ปัญหา ปัญหาลักษณะใดที่จะให้ร่วมกันคิดเป็นกลุ่ม ครูควรมีบทบาทอย่างไรใน การแก้ปัญหา จะปรับวิธีการเรียนการสอนอย่างไรที่จะทำให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จใน การแก้ปัญหา ควรนำสื่อการเรียนการสอนอะไรมาช่วยให้นักเรียนเข้าใจและสามารถแก้ปัญหด้วย ตนเองได้ มีการแลกเปลี่ยนปัญหา ช่วยกันคิดและอภิปรายร่วมกัน เน้นการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะแก้ปัญหาและมีเจตคติที่ดีต่อ การแก้ปัญหา การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการแก้ปัญหาได้ ครูต้องให้โอกาส

นักเรียนได้ฝึกคิดด้วยตนเองให้มาก โดยจัดสถานการณ์หรือปัญหาที่น่าสนใจ ทำท่าย โดยอาจ เริ่มต้นด้วยปัญหาที่นักเรียนสามารถใช้ความรู้ที่เรียนมาแล้วมาประยุกต์ก่อน ต่อจากนั้นจึงเพิ่ม สถานการณ์หรือปัญหาที่แตกต่างจากที่เคยพบมา ทั้งนี้ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบจัดการศึกษา ทุกระดับชั้นจะต้องร่วมมือกันฝึกฝนพัฒนาให้เด็กและเยาวชนของชาติได้มีโอกาส ฝึกทักษะ กระบวนการแก้ปัญหา เพื่อประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ โดยวิธีการสอน หนึ่งที่ครูสามารถนำมาใช้ฝึกกระบวนการแก้ปัญหา คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (สุพัตรา ฤกษ์บาย, 2544, หน้า 52)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมมือ กันในการเรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ ประมาณ 3-5 คน โดยภายในกลุ่มจะต้องมีความแตกต่างกันของผู้เรียนทั้งในด้านเพศและความสามารถทางการเรียนด้วย การเรียนรู้แบบร่วมมือจะเน้น การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สมาชิกในกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อกลุ่ม เพื่อให้ทุกคนประสบความสำเร็จใน การเรียนร่วมกัน จึงส่งผลให้นักเรียนสนใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือจะส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าแบบบรรยาย (พัชรี วงษ์สุวรรณ, 2543, หน้า 78 และ โหมจิต จตุรัสวัฒนากุล, 2543, หน้า 62) อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยในต่างประเทศ พบว่า สลาวิน (Slavin, 1980, pp. 315-342) ได้ทำการศึกษางานวิจัยจำนวน 28 เรื่อง พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติถึง 27 เรื่อง อีกทั้งสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือไปในทางบวกในห้องเรียน และงานวิจัย ของนิโคลส์ (1994 อ้างถึงใน สุพัตรา ฤกษ์บาย, 2544, หน้า 45) ที่พบว่า กลุ่มที่ใช้การเรียนรู้แบบ ร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่สอนตามปกติ ซึ่งจะพบว่า จากการวิจัยข้างต้น การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือทำให้ความสามารถในการแก้ปัญหาของผู้เรียนดีมากขึ้น

จากข้างต้น จะเห็นได้ว่า นักเรียนบางส่วนควรได้รับการพัฒนาขีดความสามารถใน การแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะวิชาเศรษฐศาสตร์ซึ่งเป็ นการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้มีประโยชน์สูงสุดในปัจจุบันทรัพยากรต่างๆ ก็ลดน้อยมากอีกด้วย และจากการศึกษาเอกสารพบว่า วิธีการอย่างหนึ่งที จะช่วยพัฒนานักเรียนในเรื่องดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพราะจะช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีทักษะทางสังคม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องเศรษฐศาสตร์และความสามารถ

ในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง เศรษฐศาสตร์ให้ดียิ่งขึ้น

คำถามของการวิจัย

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี เรื่องเศรษฐศาสตร์ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติหรือไม่
4. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่เรียนรู้โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี เรื่องเศรษฐศาสตร์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวิธีการจัดการเรียนรู้ปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี เรื่องเศรษฐศาสตร์ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่เรียนรู้โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและปกติ

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน พระแม่มาลี เรื่อง เศรษฐศาสตร์ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
4. ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี ที่เรียนรู้โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย มีดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแม่มาลี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม จำนวน 3 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 103 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหา

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาจากหลักสูตรสถานศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม หน่วยเศรษฐศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งจะวัดเฉพาะในด้านพุทธิพิสัย ประกอบด้วย

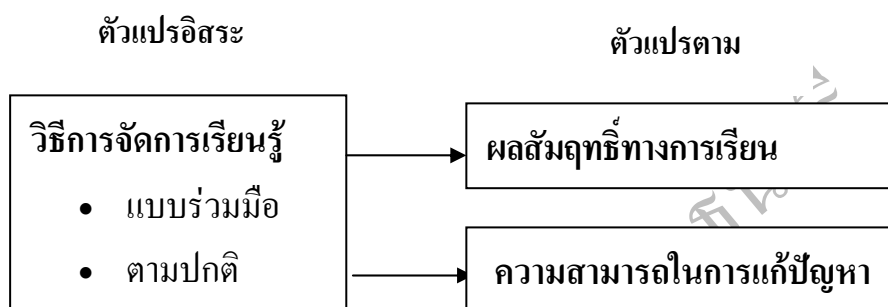
- 3.1 ความหมายของวิชาเศรษฐศาสตร์
- 3.2 ระบบเศรษฐกิจ
- 3.3 กลไกราคา อุปสงค์ อุปทาน

3.4 การฟังและการแลกเปลี่ยน

4. ขอบเขตด้านเวลา

ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยทำการสอน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมงสถานที่ทำการวิจัย โรงเรียนพระแม่มารี เขตสาทร กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสอนด้วยรูปแบบการสอนแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความหมายตรงกันข้ามกับการเรียนที่เน้นการแข่งขัน (competitive learning) และการเรียนตามลำพัง (individualized learning) ผลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ความสามารถในการแก้ปัญหของผู้เรียนดีขึ้น

การสอนตามวิธีปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยครูเป็นผู้เตรียมการศึกษาค้นคว้าความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะสอนจากตำรา แบบเรียนหรือหนังสืออ้างอิงต่างๆ แล้วรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดมาถ่ายทอดให้นักเรียน โดยการบรรยาย การบอก การใช้สื่อ

ประกอบการสอน ซึ่งครูและนักเรียนจะร่วมกันอภิปรายซักถาม ตลอดจนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่อง ตลอดจนสิ่งที่ได้จากการเรียน (วรรณิ ภิรมย์คำ, 2546, หน้า 77)

ความสามารถในการแก้ปัญหา หมายถึง ความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจ ประสบการณ์ และกระบวนการคิดมาใช้ในการแก้ปัญหากับสถานการณ์นั้นๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหากลับเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น จำนวน 40 ข้อ ซึ่งจะวัดเฉพาะในด้านพุทธิสัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้สารสนเทศเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหานักเรียน ซึ่งเป็นประโยชน์กับครู เพื่อใช้ในการวางแผนปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้สามารถพัฒนาการแก้ปัญหานักเรียนได้มากขึ้น
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สามารถเลือกวิธีสอนที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกันในกลุ่ม ซึ่งเป็นประโยชน์กับนักเรียนได้พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันให้ดีขึ้น